

POBRZĘK (1) *sb m*

I sg pobrzękiem.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Dźwięk wydawany przez uderzające o siebie metalowe przedmioty:

Zwrot: peryfr. »język [czyj] pobrzękiem uzdrowić« = dobrze opłacić tego, kto ma mówić w naszym imieniu, tj. adwokata: powiedział Demoftenes, ia lepak nie mowiącz więcej wzięć. Tak ifcie czałem iężik [!] rzecznikow niemocen bywa, ależ go trzeba pobrzękiem [!] vzdrowić. Bo v rzecznikow nie tilko iefth mowienie ale też y milczenie przedayne. BielŻyw 62.

MF, SBu